

Titel samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling fattes under Et under Forhandling.

Ordføreren (C. Rimestad): Det høitærede Thing vil have seet, at Lovudkastet, saaledes som det her foreligger, er overeensstemmende med den Affattelse, det ifjor fik ved sidste Behandling i Landstthinget, og at det deri afviger fra den Affatning, det fik ved Affstemningen her i Thinget, at der er gjenoptaget en Bestemmelse i § 1, som gaaer ud paa at beskytte Kunstnere, ikke blot som Udvalget vil, og som Folkethinget ifjor vilde, mod Mangfoldiggjørelse af deres Kunstværk, men ogsaa mod en enkeltviis Gjengivelse, forudsat at denne hører til samme Kunststart som selve det originale Kunstarbejde; man vil altsaa beskytte Maleriet mod Gjengivelse ved Maleri, Billedhuggerarbeidet mod Gjengivelse ved Billedhuggerarbejde. Det har selvfølgelig været den væsentlige Gjenstand for Udvalgets Overveielse, hvorvidt man maatte finde Anledning til at frasalbe det Synspunkt, som ifjor blev gjort gjældende af Folkethingets Majoritet, men det vil sees, at vi ere komne til det Resultat, at vi ikke have fundet tilstrækkelig Anledning dertil. Da dette Spørgsmaal imidlertid ifjor har været Gjenstand for en saa udtømmende og udførlig Drøftelse, saavel i begge Thing som i de nedsatte Udvalg, og har fundet sin behørig Behandling navnlig i den herfra afgivne Betænkning, skal jeg selvfølgelig ikke gaae vidtløftigt ind derpaa, men blot tillade mig et Par Bemærkninger. Den første er den, at det er fuldkommen urigtigt, naar man har villet fremstille Sagen saaledes, som om det Resultat, hvortil Folkethinget ifjor kom, og som ogsaa Udvalget iaar har bragt i Forslag, nemlig at lade Beskyttelsen mod den enkeltviise Gjengivelse af Maleri o. s. v. bortfalde, skulde være en Indskrænkning i den Kunstneren efter den hidtilværende Lovgivning tilkommende Beskyttelse. Kunstneren har ikke havt nogen saadan Beskyttelse, det har staaet fuldkommen frit at gjengive Maleri ved Maleri o. s. v., og det har endog kun været en meget begrænset Beskyttelse, han har havt mod Mangfoldiggjørelse. Min anden Bemærkning

er den, at det ligeledes er urigtigt, naar man har villet fremstille Sagen, som om Udvalget og Thingets Fleertal ifjor fandt det rigtigt og billigt, at Nogen til Salg eftergjorde en Andens Kunstarbejde; tværtimod have vi, saaledes som det ogsaa udtales i Betænkningen, vedkjendt os den Anskuelse, at en saadan Eftergjørelse af et Kunstarbejde til Salg hyppigt vilde indeholde en Tilegnelse af den vedkommende Kunstners Tanke og Arbejde, og at en saadan Tilegnelse i lukrativ Hensigt var Noget, som vi aabenbart ikke kunde billige. Men vi have meent for det Første, at § 1 i den Skikkelse, den har, vistnok ogsaa vil komme til at ramme Tilfælde, hvor en virkelig kunstnerisk Bestræbelse har ligget til Grund for Eftergjørelsen, hvor det har været Vedkommendes Hensigt ikke blot at erhverve sig Fordeel, men ogsaa at udføre det Sujet, som foreligger fra en anden Kunstner, paa en fyldigere og kunsttrigere Maade gennem Forandringer, som altsaa i dybere Forstand ere væsentlige, men som sandsynligviis ikke retlig vilde blive karakteriserede som saadanne. Der næst er det vor Hovedbetragtning, at et saadant Forsøg, som § 1 indeholder, paa i Lovgivningen at indføre Beskyttelse mod enkeltviis Gjengivelse er aldeles upraktisk, idet det ikke vil være muligt i de enkelte Tilfælde at konstatere, at Eftergjørelsen er steet til Salg, og i alt Fald umuligt at hindre Omgaaelse deraf, saaledes som det navnlig er udviklet i Udvalgets ifjor afgivne Betænkning. Det er nemlig kun den Eftergjørelse, som steer til Salg, der skal være strafbar, og derved er altsaa Vægten lagt paa et reent subjektivt, et reent indre Moment, som ikke lader sig konstatere, thi et Salg af en Gjengivelse af et Kunstarbejde er ikke forbudt, naar blot ikke Gjengivelsen oprindelig er steet til Salg. Hvis man havde dristet sig til at sige, at Ingen maatte eftergjøre en Kunstners originale Arbejder i hans Levetid, og altsaa havde bortkastet dette „til Salg“, saa havde Sagen stillet sig anderledes; da kunde Bestemmelsen være praktisk, thi Spørgsmaalet om, hvorvidt Gjengivelsen var lovlig eller ikke, beroede da ikke paa et reent indre Moment; men en saadan Bestemmelse vilde jo strax stille sig for Tanken som saa urimelig, at vel Ingen vilde falde paa at foreslaae den, og naar man